

Nieuws van Sven uit Ghana (31-01-2008)

Sinds 17 januari ben ik (Sven) in Ghana om Lieke te bezoeken, wedstrijden van de Afrikacup te bekijken en uiteraard om een bezoek te brengen aan onze projecten. Zo zijn Lieke, Eric, Roland en ik van 22 januari t/m 25 januari aanwezig geweest bij de tweede editie van onze sportweek in Begoro en hebben wij ook een bezoek gebracht aan F.C. Mandela. Voordat we naar Begoro vertrokken hebben Lieke en ik de 23 dozen met ingezamelde sportspullen voor onze projecten, die begin januari van Nederland naar Ghana gevlogen zijn, op het vliegveld gelokaliseerd en opgehaald. Op maandag vertrokken we met onze gehuurde bus, inclusief chauffeur, naar Begoro. Dit deden we omdat het voor een Nederlander immers te gevaarlijk is om je zonder tank zelf in het Ghanese verkeer te begeven, waar degene met het meeste lef en de hardste toeter voorrang heeft en deze ook neemt.

Sportweek Begoro

We keken erg uit naar de sportweek. Het belooft immers nog een groter spektakel te worden dan de sportweek van 2006. Ten eerste stonden er meer sporten op het programma. Ten tweede namen er meer scholen en dus meer kinderen aan deze editie van de sportweek deel.

Onze sportweek begon met een bezoek aan de Director of Education en de D.C. (het hoofd) van het Fantiekwa District (waar Begoro onderdeel van uitmaakt) waarbij we onder andere de meegebrachte sportspullen officieel overhandigden. Hierna reden we naar de sportvelden waar de sportweek al in volle gang was. De eerste twee dagen van de sportweek stonden voetbal, netball en volleyball op het programma. De laatste twee dagen werden gevuld met atletiek (verschillende loopstanden, hoog- en verspringen, kogelstoten en speerwerpen) en tafeltennis. Dat de sportweek serieus werd aangepakt, bleek uit feit dat alle teams en deelnemers zich maandag moesten laten fotograferen (screenen), zodat de boel niet bedonderd kon worden. Alhoewel het vertoonde spel niet altijd dezelfde kwaliteit bezat als het spel op de Afrikacup, was er wel de hele week bij zowel de sporters als de supporters sprake van dezelfde beleving. Het plezier en enthousiasme spatte er vanaf en het was voor ons een prachtige ervaring om hierbij aanwezig te zijn.

‘Stivosina-melody-babes’

Het slotstuk van de sportweek vormde de voetbalfinale van de Junior High Schools. Strafschoppen beslisten deze spannende finale. Na de beslissende strafschop stroomde het veld vol met juichende, zingende en dansende supporters die hun helden op de schouders van het veld droegen. Vervolgens volgde er nog een slotceremonie met woorden van dank voor alle betrokkenen bij deze sportweek. De mooie woorden die de verschillende aanwezige plaatselijke hoogwaardigheidsbekleders tot Stivosina richtten, bezorgden ons hierbij toch wel een speciaal gevoel. Tot slot werden de meegebrachte sportspullen aan de winnaars overhandigd en tot onze grote verrassing doopte de Director of Education een team dat deel zal nemen aan de Districts-kampioenschappen om in de Stivosina-melody-babes.

Groot Succes

Stivosina kan concluderen dat de sportweek 2008 een groot succes was met de aanwezigheid van ongeveer 800 deelnemers van 27 scholen, iedere dag voorzien van eten en drinken en strijdend om de prijzen in 5 verschillende sportdisciplines. Stivosina heeft dan ook de hoop uitgesproken om in 2009 een derde sportweek te organiseren.

F.C. Mandela

Naast de sportweek bezochten Lieke, Eric en ik op zaterdag ook een training van F.C. Mandela en daar zagen we dat de realisatie van de tweede fase van het veld goed gevorderd is. De oefendoeltjes staan er, de finishing touch van de grote doelen is gereed, de nieuwe 'gutters' zijn uitgegraven en de nieuwe omheining staat er al voor een kwart. Shamo, de trainer van F.C. Mandela, vertelde trots dat het veld als een echt "stadion" begint uit te zien en dat er veel van het veld gebruik wordt gemaakt. Niet alleen door F.C. Mandela, maar ook door leerlingen van de nabijgelegen scholen en de kinderen uit de buurt. Hiermee is een belangrijke doelstelling voor Stivosina bereikt; namelijk een goed sportveld aanleggen waarvan veel kinderen met plezier gebruik kunnen maken.

Overhandigen spullen

Voordat de special ingelaste training begon (normaal wordt er op zaterdag niet getraind omdat de meeste jongens dan wat geld proberen te bij te verdienen), gaven Lieke, Eric en ik de meegebrachte spullen aan de spelertjes van F.C. Mandela. De spullen bestonden o.a. uit een set polo's, een nieuw tenue voor het oudste team en 8 nieuwe trainingsballen, incl. pomp. De spelers van F.C. Mandela gebruikten deze spullen meteen bij de training, waarbij we konden zien dat het niveau van de spelertjes door de vele trainingen (4 maal per week) verbazingwekkend hoog is. Dit komt onder meer door het enthousiasme van Shamo en de leuke oefenstof die hij de spelertjes biedt.

Realisatie omheining

Het belangrijkste onderdeel van de tweede fase is het plaatsen van een omheining rond het veld, zodat de kinderen veilig kunnen sporten en niet gehinderd worden door o.a. voorbijrijdende auto's. Sinds het bezoek van Gonda en Manon is al een kwart gerealiseerd. Dinsdag zijn Shamo en ik naar de 'bouwwijk' van Accra gegaan om alle benodigde spullen te kopen voor de andere driekwart. In deze bouwwijk heeft iedere straat zijn eigen thema. Zo bestaat één straat uit allerlei handelaren die alleen metaal verkopen, terwijl in een andere straat alles wat met verf te maken heeft, verkocht wordt. Omdat ik geboren ben met twee linkerhanden bestond mijn taak vooral eruit om er bij te staan alsof ik er verstand van had. Shamo daarentegen had meer verstand van zaken en heeft alles geregeld. Aan het einde van de dag vertrokken we met een vrachtwagen, volgeladen met allerlei spullen naar Labadi. Nu beschikt Shamo over alle spullen om de omheining verder af te maken.

Niet voor niks

Ik kan op basis van de afgelopen 2 weken niet anders dan concluderen dat het werk van Stivosina absoluut niet voor niks is. Het blijft bijzonder om te zien dat wij met onze inzet in Nederland veel kinderen in Ghana sportplezier kunnen bezorgen.

Sven terug in Nederland; nieuws over onze projecten deel 2

Inmiddels ben ik alweer een paar weken terug in Nederland. Het leven in Nederland went weer snel en bestaat vooral uit werken en leuke dingen doen. Omgeven door luxe ontbreekt er eigenlijk maar één ding en dat is tijd, oftewel een gebrek aan tijd. Dit staat in groot contrast met het Ghanese leven waar tijd er eigenlijk helemaal niet toe doet. Een typische Ghanese uitspraak is dan ook: “I don’t come on time, I come when I’m ready”. Als ik me weer eens aan het haasten ben voor iets, denk ik dan ook wel eens terug aan mijn verblijf in Ghana en de mooie belevenissen in de laatste week.

Kerk

De laatste week begon met een bezoek aan de kerk. De spelers van F.C. Mandela bezoeken iedere eerste zondag van de maand samen de kerk. Rond een uur of half 9 stonden Lieke en ik, zoals afgesproken, dan ook samen met zo’n 30 spelertjes van F.C. Mandela op het veld. Iedereen was netjes op tijd. Alleen Shamo ontbrak. Toen hij er nadat het Ghanees half uurtje verstreken was nog altijd niet was, besloten we hem maar eens te bellen. Hij meldde zich met het nieuws dat hij er spoedig aan kwam en dat hij te laat was omdat hij nog vervoer moest regelen die ons naar de kerk zou vervoeren.

Rond kwart over negen arriveerde Shamo bij het veld, inderdaad met vervoer. Het complete vervoer bleek echter te bestaan uit één grote tro-tro. Lieke en ik keken eens lachend naar elkaar en we realiseerden ons al snel dat we met zijn allen in deze ene tro-tro moesten. Maar het leek wel of we midden in een Ghanese aflevering van “Wedden-Dat” terecht waren gekomen. Binnen no-time werd bewezen dat er 34 mensen in één tro-tro passen. Al waren Lieke en ik er niet rouwig om dat we voorin mochten zitten.

Na een hobbelige rit arriveerden we bij de kerk wat een feesttent bleek te zijn, omdat de bouw van de nieuwe kerk nog in volle gang was. Maar naar mijn idee is een feesttent de geschikte locatie voor een echte Ghanese mis. Want de sfeer zat er vanaf het begin goed in. De warming-up van de mis bestond uit een optreden van de kerk-band waarin hartstochtelijk gezongen en gedanst (lees gebeden) werd. Na de warming-up werden alle aanwezige groepen, waaronder de Mandela-boys, voorgesteld. Vervolgens begon de pastoor aan zijn verhaal. Dit leek veel op stand-up-comedy, want er werd genoeg gelachen. Zelfs de pastoor had, net als Tommy Cooper, zichtbaar veel plezier om zijn eigen grappen. Alhoewel de pastoor aan het begin beloofde dat de dienst niet al te lang zou duren (omdat hij net als ons naar Ghana –Nigeria, kwartfinale van de Afrika cup ging) duurde het toch nog 3 uur voordat de dienst ten einde was. Maar ondanks dat het zo lang duurde, heb ik nog nooit met zoveel plezier in de kerk gezeten.

Toekomstplannen F.C. Mandela

Niet alleen was ik in Ghana om de tweede fase van F.C. Mandela bekijken, maar ook om samen met Lieke en Shamo nieuwe plannen te maken voor F.C. Mandela. Daarom toog ik woensdag naar de stad om met Shamo zijn wensen voor F.C. Mandela te bespreken. Het vooroordeel over Afrikanen en tijd werd maar weer eens bevestigd. Ik was er al een kwartier te vroeg en Shamo kwam een half uur te laat. Maar dit went en onder het genot van een lekkere zoete Afrikaanse Fanta Orange hebben we de behoeftes en toekomst van

F.C. Mandela besproken. We kwamen tot de conclusie dat er nog genoeg te doen is en zullen dan ook hard aan de slag gaan om fase 3 voor F.C. Mandela uit te werken. Dit zal voor een deel in Nederland gebeuren, maar vooral in Ghana door Lieke en Shamo.

F.C. Mandela – LA Ladies

Praten over de projecten is leuk, maar kijken naar de projecten is nog veel leuker. Met veel plezier vertrokken Shamo en ik na ons overleg dan ook naar het veld. F.C. Mandela – 10 speelde namelijk een oefenwedstrijd tegen de LA Ladies. LA Ladies is een damesteam uit Accra dat in de hoogste Ghanese damescompetitie speelt en dat was ook te zien. Deze meisjes konden echt voetballen. Er was zelfs een meisje bij dat in het Ghanese nationale team speelde. Bovendien waren deze meisjes niet alleen goed, maar ook een kop groter en absoluut niet bang. Weer werd maar weer eens bewezen dat vrouwen gemener zijn dan vrouwen. De spelertjes van F.C. Mandela hadden het duidelijk zwaar te verduren en moesten nodige schop incasseren. Mij was al verteld dat het onder 10 team goed was, maar zo goed had ik niet verwacht. Met open mond heb ik zitten kijken naar de wedstrijd. Eén keer raken was eerder regel dan uitzondering en hun handelingssnelheid lag iets hoger dan die van mij (wat op zich geen wonder is). F.C. Mandela won de wedstrijd met 3-1. Misschien was het nog wel mooier om te zien dat Shamo alle spelertjes, ook de iets mindere, liet voetballen.

Tijdens de wedstrijd bleek nog maar eens duidelijk dat de omheining absoluut noodzakelijk is. In de eerste helft kwam er doodleuk een auto het veld oprijden. Nog verbazingwekkender was dat de auto ook nog op de hoek van het veld geparkeerd werd. Een corner nemen vanuit die hoek was onmogelijk, dus werd de corner dan ook maar achter de auto genomen. Ik hoop dan ook dat de omheining snel gereed is en de kinderen zonder hindernissen en veilig van het veld gebruik kunnen maken.

Aan alles komt een eind

Na 3,5 week Ghana was de tijd aangebroken om weer naar huis te gaan. Dit was een onvergetelijke reis met veel mooie bijzondere ervaringen. Zo was het heel gek om Lieke in Ghana te bezoeken met het idee dat ze er woont. Ook de sfeer rond en de wedstrijden van de Afrikacup die Lieke en ik bezochten, zal ik nooit vergeten. Maar het mooiste was toch het zichtbare plezier en de blije kopjes van de kinderen tijdens de sportweek en bij F.C. Mandela.